

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **P. S.**, nar. X, státní příslušnost X, bytem v České republice na adrese, X, zast. JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem se sídlem Havlíčkův Brod, Horní čp. 6, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, čj. MV-99956-3/SO-2015, **t a k t o** :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „ministerstvo“) ze dne 15. 4. 2015, čj. OAM-13202-9/TP-2014, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že dne 21. 7. 2014 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále také jen „území ČR“) dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jako nezletilé dítě cizince, který pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu, a to z důvodu společného soužití těchto cizinců.

Žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně předvolal žalobce k výsledku, a to za účelem zjištění skutečného stavu věci. Dne 19. 2. 2015 se žalobce dostavil na Generální konzulát České republiky ve Lvově. Výsledkem bylo zjištěno, že žalobce bydlí společně se svojí matkou a mladší bratrem na Ukrajině, kde studuje denní formou studia všeobecnou školu a je v posledním jedenáctém ročníku. Žalobce dále uvedl, že na území České republiky byl již třikrát a že všechny jeho návštěvy se uskutečnily v roce 2014. Dále žalobce sdělil, že chce studovat na území České republiky, ovšem žádné kroky k tomu, aby mohl začít studovat, nepodnikl a neví, kdy je podnikne. Z provedeného výsledku žalobce dále vyplynulo, že v případě, že mu bude povolen trvalý pobyt, odjel by do České republiky po skončení školy, tj. v červnu 2015. Žalobce dále sdělil, že pokud nebude přijat ke studiu v České republice, bude pokračovat ve studiu na Ukrajině. Na základě provedeného výsledku došel správní orgán I. stupně k závěru, že v případě žalobce nebyl potvrzen důvod, pro který žádá o povolení k trvalému pobytu, kterým je společné soužití s otcem na území České republiky. Z provedeného výsledku je patrné, že žalobce žije na území Ukrajiny společně s matkou a bratrem a rovněž studuje denní formou studia.

Žalovaná označila postup správního orgánu I. stupně za správný a k pojmu „společné soužití“ v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců uvedla, že tento pojem sice není v zákoně blíže konkretizován, ale je zřejmé, že se musí jednat o situaci, kdy rodič s dítětem na území skutečně žije, resp. s ním sdílí společnou domácnost. U žalobce však společné soužití s otcem prokázáno nebylo. Za společné soužití dle žalované nelze chápat stav, kdy rodič s dítětem krátkodobě žije na společné adrese, proto je správný závěr, že u žalobce nebyl prokázán důvod podané žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Uvedenou situaci výslovně upravuje § 42a odst. 1 písm. b) téhož zákona v rámci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.

Žalovaná poukázala na Směrnici rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny, z níž nevyplývá právo cizinců na udělení pobytu na území. Směrnice stanoví pouze podmínky uplatnění práva na sloučení rodiny, nikoliv povinnost členských států udělovat povolení k pobytu, natož k pobytu trvalému.

Žalovaná uzavřela, že v případě žalobce nebyl naplněn účel pobytu dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť prokazatelně žije a studuje na území Ukrajiny a v řízení nebylo prokázáno, že se hodlá trvale usídlit na území České republiky se svým otcem, protože si ani nezajistil další studium na území. Vzhledem k tomu, že žalobce pobýval na území České republiky na základě víza od 26. 10. do 23. 12. 2015, měl dostatek času k zajištění dalšího studia, jak deklaroval.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí a jeho zrušení pro nezákonnost a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalobce uvedl, že dle odůvodnění napadeného rozhodnutí byla jediným důvodem zamítnutí jeho žádosti a následně i odvolání skutečnost, že nesplňuje zákonné podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu, neboť se musí jednat o situaci, kdy rodič s dítětem na území skutečně žije, avšak žalobce nesdílí společnou

domácnost se svým otcem, když navštěvuje denní studium na Ukrajině. Žalobce s takovým výkladem nesouhlasí a je toho názoru, že úmysl trvalého soužití pro naplnění podmínek povolení trvalého pobytu není potřeba prokazovat. Stačí prokázat, že je nezletilým dítětem a rodič je nositelem trvalého pobytu a to prokázáno bylo. Trvalé soužití pak stačí dle žalobce do žádosti jako důvod pouze vyplnit.

Dále žalobce poznamenal, že rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu je konstitutivním rozhodnutím. Oprávnění k trvalému pobytu na území se získává až okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o povolení. Jak je dle jeho názoru vidět i na tomto řízení, může být řízení o žádosti časově náročné a s nejistým výsledkem, proto je za této situace rozumné, že s rozhodováním o své budoucnosti vyčkává až do doby, kdy mu bude trvalý pobyt udělen. Plánování budoucnosti v České republice do udělení povolení k trvalému pobytu představuje určité riziko. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích čj. 52 A 103/2014-47, dle něhož není v takovém případě před rozhodnutím o povolení k trvalému pobytu potřeba předchozí, a to ani krátkodobý, pobyt na území České republiky. Žalobce uzavřel, že má zato, že všechny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu splnil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na obsah svého rozhodnutí a na spisový materiál a navrhla zamítnutí žaloby. Dle jejího názoru žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované zpochybňovala.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když účastníci s tímto postupem udělili souhlas způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 21. 7. 2014 žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jako nezletilé dítě cizince, který pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu, a to z důvodu společného soužití těchto cizinců. Orgán I. stupně provedl ke zjištění skutkového stavu věci dokazování, a to výsledkem žalobce, ke kterému došlo dne 19. 2. 2015 na Generálním konzulátu České republiky ve Lvově. Výpověď žalobce je zachycena v protokolu ze dne 18. 2. 2015, sp. zn. 19/2015.

Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2015, čj. OAM-13202-9/TP-2014, orgán I. stupně žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu zamítl. Odvolání proti němu pak žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím rovněž zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdila.

Zákon o pobytu cizinců ve svém § 66 odst. 1 písm. d) stanoví, že povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území se vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

Podle § 75 odst. 1 písm. f) téhož zákona ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.

Cílem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců bezpochyby je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území České republiky. Jedinou podmínkou je, že účelem pobytu dítěte cizince na území České republiky je společné soužití s rodiči (rodičem). Naproti tomu není podmínkou pro udělení povolení k trvalému pobytu dle předmětného ustanovení společné soužití cizinců (rodiče a dítěte) ještě před udělením povolení k trvalému pobytu. Ze žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců pak ani neplyne, že by společné soužití muselo být realizováno nejpozději v den vydání rozhodnutí. Ze žádosti žadatele by však mělo být zřejmé, že k realizaci společného soužití v přiměřené době po vydání rozhodnutí skutečně dojde, tedy že bude naplněn účel § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

V daném případě žalobce ve své žádosti o povolení k trvalému pobytu uvedl jako účel pobytu „sloučení rodiny“. Při svém výslechu dne 18. 2. 2015 vypověděl, že bydlí společně se svojí matkou a mladší bratrem na Ukrajině, kde studuje denní formou studia všeobecnou školu. V České republice bydlí jeho otec a žalobce zde byl třikrát na návštěvě, a to v roce 2014. K dotazu, co jej vedlo k podání žádosti, uvedl, že by se chtěl v České republice učit, protože je zde vzdělání zdarma. Dále žalobce sdělil, že chce studovat na území České republiky, zatím však k tomu žádné kroky nepodnikl a neví, kdy tak učiní. Uvedl, že v případě, že mu bude povolen trvalý pobyt, odjel by do České republiky po skončení školy, pokud nebude přijat ke studiu v České republice, bude pokračovat ve studiu na Ukrajině v Kyjevě. K dotazu, jak dlouho plánuje zůstat v České republice a jaké okolnosti to mohou ovlivňovat, uvedl, že to budou ovlivňovat hlavně prázdniny a svátky, že pokud bude studovat v České republice, tak bude jezdit na prázdniny na Ukrajinu a pokud bude studovat na Ukrajině, tak bude jezdit na prázdniny v České republice. Ke svému vztahu k otci uvedl, že pokud je otec v České republice, volají si přes Skype každý den.

Ze žádosti žalobce, ale zejména ani z dokazování, které proběhlo během správního řízení, nevyplynulo, že v daném případě bude naplněn účel § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo prokázáno, že k realizaci společného soužití žadatele s jeho otcem v přiměřené době po vydání rozhodnutí skutečně dojde, resp. není ani jisté, zda k němu vůbec dojde. Z výslechu samotného žadatele totiž vyplynulo, že jeho pobyt v České republice závisí na tom, jestli bude nebo nebude přijat ke studiu na škole v České republice. Dosud však ani nevěděl, kdy a na jakou školu se bude hlásit. I nyní v žalobě sám připustil, že s rozhodováním o své budoucnosti vyčkává až do doby, kdy mu bude trvalý pobyt povolen. Naplnění účelu společného soužití s rodičem však nemůže záviset pouze na tom, zda po ukončení studia v zemi původu bude dítě někdy v budoucnu přijato ke studiu v České republice, či nikoliv. Žalobcem v žádosti deklarovaný účel pobytu, tj. společné soužití s rodičem, jeho výpověď nepotvrdila, vyplynul z ní naopak zcela jiný důvod k pobytu na území České republiky, a to studium.

Na základě provedeného dokazování tedy došly správní orgány ke správnému závěru, že v případě žalobce nebyl potvrzen ten důvod, pro který žádá o povolení k trvalému pobytu, a to společné soužití s otcem na území České republiky. V této souvislosti je nutno částečně korigovat stanovisko žalované uvedené v odůvodnění jejího rozhodnutí k pojmu „společné soužití“ v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kde uvedla, že se „*musí jednat o situaci, kdy rodič s dítětem na území skutečně žije, resp. s ním sdílí společnou domácnost. Odvolatel však pobývá na Ukrajině, kde navštěvuje denní studium, a proto nebylo společné soužití s otcem odvolatele prokázáno. Za společné soužití nelze chápat stav, kdy rodič s dítětem krátkodobě žije na společné adrese.*“ Jak zcela zřetelně vyplývá z dikce zmíněného ustanovení, pro udělení povolení k trvalému pobytu dle předmětného ustanovení není společné soužití cizinců (rodiče a dítěte) ještě před udělením takového povolení podmínkou, nevyžaduje se tedy předchozí pobyt. Nebylo tedy pro věc podstatné posuzování toho, kde žalobce dosud žil, ani že s otcem žil na společné adrese pouze krátkodobě (tj. po dobu návštěv). Tato dílčí nesprávnost v hodnocení však nemění nic na jinak správném závěru, že v případě žalobce nebylo prokázáno naplnění účelu pobytu dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když v řízení nebylo prokázáno, že se hodlá trvale usídlit na území České republiky právě z důvodu společného soužití s otcem.

K poukazu žalobce na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích čj. 52 A 103/2014-47 lze dodat, že není na nyní projednávanou věc přílehlavý. Sice z něho rovněž plyne, že před rozhodnutím o povolení k trvalému pobytu ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není potřeba předchozí, a to ani krátkodobý pobyt, avšak skutkové okolnosti ve věci byly zcela jiné. Ve zmíněné věci správní orgány neprovedly žádné dokazování, nevyslechly ani samotnou nezletilou žadatelku o povolení k trvalému pobytu a její žádost zamítly s odůvodněním, že nenavštěvovala žádné školní zařízení v České republice a že veškerý čas pobývala se svými prarodiči na Ukrajině. Závěr o tom, že se ve skutečnosti nechystala žít na území České republiky společně s rodiči tak nebyl nijak podložen, přičemž pouhé podezření k zamítnutí žádosti postačit nemůže.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná náhradu nákladů nenárokovala a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by jí v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 30. března 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu